

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Hanou Šťastnou jako samosoudkyní ve věci žalobce: **Dobrovolné sdružení garážníků**, IČ 48513181, se sídlem Brno, Jedovnická 2, zast. JUDr. Boleslavem Pospíšilem, advokátem se sídlem Brno, Malinovského nám. 4, proti žalovanému: **Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, Praha 2 - Nové Město, Rašínovo nábřeží 390/42, o určení vlastnického práva k nemovitostem,

t a k t o :

- I. **Žaloba na určení, že žalobce je vlastníkem pozemků parc . č. 6186/2, 7003/1, 7004, 7005, 7006, 7007, 7008, 7009, 7010, 7011, 7012, 7013, 7014, 7015, 7016, 7017, 7018, 7019, 7020/1, 7021, 7022, 7023, 7024, 7025, 7026, 7027, 7028, 7029, 7030, 7031, 7032, 7033, 7034, 7035, 7036, 7037/1, 7038, 7039, 7040, 7041, 7042, 7043, 7044, 7045, 7046, 7047, 7048, 7049, 7050, 7051, 7052, 7053, 7054/1, 7055, 7056, 7057, 7058, 7059, 7060, 7061, 7062, 7063, 7064, 7065, 7066, 7067, 7068, 7069, 7070, 7071/1, 7072, 7073, 7074, 7075, 7076, 7077, 7078, 7079, 7080, 7081, 7082, 7083, 7084, 7085, 7086, 7087, 7088/1, 7089, 7090, 7091, 7092, 7093, 7094, 7095, 7096, 7097, 7098, 7099, 7100, 7101, 7102, 7103, 7104, 7105/1, 7106, 7107, 7108, 7109, 7110, 7111, 7112, 7113, 7114, 7115, 7116, 7117, 7118, 7119, 7120, 7121, 7122/1, 7123,**

7124, 7125, 7126, 7127, 7128, 7129, 7130, 7131, 7132, 7133, 7134, 7135, 7136, 7137, 7138, 7139, 7140, 7141, 7142, 7143, 7144, 7145, 7146, 7147, 7148, 7149, 7150, 7151, 7152, 7153, 7154, 7155, 7156, 7157, 7158, 7159, 7160, 7161, 7162, 7163, 7164, 7165, 7166, 7167, 7168, 7169, 7170, 7171, 7172, 7173, 7174, 7175, 7176, 7177, 7178, 7179, 7180, 7181, 7182, 7183, 7184, 7185, 7186, 7187, 7188, 7789, 7790, 7191, 7192, 7193, 7194, 7195, 7196, 7197, 7198, 7199, 7200, 7201, 7202, 7203, 7204, 7205, 7206, 7207, 7208, 7209, 7210, 7211, 7212, 7213, 7214, 7215, 7216, 7217, 7218, 7219, 7220, 7221, 7222, 7223, 7224, 7225, 7226, 7227, 7228, 7229, 7230, 7231, 7232, 7233, 7234, 7235, 7236, 7237, 7238, 7239, 7240, 7241, 7242, 7243, 7244, 7245, 7246, 7247, 7248, 7249, 7250, 7251, 7252, 7253, 7254, 7255, 7256, 7257, 7258, 7259, 7260, 7261, 7262, 7263, 7264, 7265, 7266, 7267, 7268, 7269, 7270, 7271, 7272, 7273, 7274, 7275, 7276, 7277, 7278, 7279, 7280, 7281, 7282, 7283, 7284, 7285, 7286, 7287, 7288, 7289, 7290, 7291, 7292, 7293, 7294, 7295, 7296, 7297, 7298, 7299, 7300, 7301, 7302, 7303, 7304, 7305, 7306, 7307, 7308, 7309, 7310, 7311, 7312, 7313, 7314, 7315, 7316, 7317, 7318, 7319, 7320, 7321, 7322, 7323, 7324, 7325, 7326, 7327, 7328, 7329, 7330, 7331, 7332, 7333, 7334, 7335, 7336, 7337, 7338, 7339, 7340, 7341, 7342, 7343, 7344, 7345, 7346, 7347, 7348, 7349, 7350, 7351, 7352, 7353, 7354, 7355, 7356, 7357, 7358, 7359, 7360, 7361, 7362, 7363, 7364, 7365, 7366, 7367, 7368, 7369, 7370, 7371, 7372, 7373, 7374, 7375, 7376, 7377, 7378, 7379, 7380, 7381, 7382, 7383, 7384, 7385, 7386, 7387, 7388, 7389, 7390, 7391, 7392, 7393, 7394, 7395, 7396, 7397, 7398, 7399, 7400, 7401, 7402, 7403, 7404, 7405, 7406, 7407, 7408, 7409, 7410, 7411, 7412, 7413, 7414, 7415, 7416, 7417, 7418, 7419, 7420, 7421, 7422, 7423, 7424, 7425, 7426, 7427, 7428, 7429, 7430, 7431, 7432, 7433, 7434, 7435, 7436, 7437, 7438, 7439, 7440, 7441, 7442, 7443, 7444, 7445, 7446, 7447, 7448, 7449, 74450, zapsaných v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno - město na listu vlastnictví č. 60000 pro katastrální území Líšeň, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou z 6.5.2011 domáhal se žalobce určení vlastnického práva k pozemkům uvedeným ve výroku I s odůvodněním, že tyto pozemky byly - tehdy jako pozemek parc. č. 6186/2, přenechány do trvalého užívání 443. ZO Svazarmu, po jejím zániku se pozemky staly vlastnictvím Dobrovolného sdružení garážníků, které vstoupilo do ČSAK, následně z této organizace vystoupilo a zaregistrovalo se jako samostatný subjekt - právní nástupce DSG, které bylo členem ČSAK. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s odůvodněním, že žalobce není právním nástupcem DSG, které bylo členem ČSAK.

Rozsudkem z 14.11.2012 byla žaloba zamítnuta, usnesením odvolacího soudu z 15.10.2013 byl tento rozsudek zrušen s tím, že odvolací soud zdůraznil nutnost zkoumat, zda došlo k majetkovému vypořádání, tj. likvidaci původního Dobrovolného sdružení garážníků, a tedy i k jeho zániku, který bez provedení majetkové likvidace není možný.

Soud proto dokazování doplnil níže uvedeným způsobem, přičemž z dosavadního dokazování konstatuje pro úplnost tyto závěry:

Pokud jde o existenci dvou organizací působících pod názvem Dobrovolné sdružení garážníků, pak z dosavadního dokazování (viz rozsudek z 14.11.2012) soud setrvává na závěrech, že

- součástí Svazarmu byla 443. základní organizace Svazarmu AMK Líšeň,
- usnesením mimořádného sjezdu Svazarmu z 24.3.1990 přešlo právní nástupnictví na Sdružení technických sportů a činností (nyní Sdružení sportovních svazů ČR),
- na základě dohody ze dne 21.2.1991, uzavřené Svazem technických sportů a činností a dalšími organizacemi, které uplatňovaly nárok na část majetku bývalého Svazarmu, mj. Československým autoklubem, došlo k dohodě ohledně majetku Svazarmu tak, že tento přešel na ten který subjekt podle toho, kde se bývalé složky Svazarmu nově zaregistrovaly, přičemž u 443. ZO Svazarmu došlo k rozdělení – stavebníci tzv. 1. etapy výstavby garáží (52 garáží) se registrovali u Sdružení technických sportů a činností, a stavebníci 2. etapy (na pozemku parc. č. 6186/2 – 448 garáží) se jako Dobrovolné sdružení garážníků registrovali v ČSAK, a to dne 16.1.1991 pod číslem 1070630748,
- Autoklub České republiky (právní nástupce Československého autoklubu) pak registruje výmaz tohoto Dobrovolného sdružení garážníků ke dni 31.1.1996 z důvodu nehrazení členských příspěvků,
- dne 14.4.1993 požádal žalobce jako *nově založené* Dobrovolné sdružení garážníků o svou registraci jako občanského sdružení u Ministerstva vnitra, tato registrace byla provedena 18.5.1993.

Pokud jde o výstavbu garáží a užívání pozemků, na nichž jsou zbudovány, z dosavadního dokazování soud konstatuje, že

- hospodářskou smlouvou z 26.8.1987 převedl československý stát, zastoupený Obvodním národním výborem Brno IV, tehdejší 443. základní organizaci Svazarmu *do trvalého užívání* pozemek parc. č. 6186/2 o výměře 19936 m² v k.ú. Líšeň za účelem hromadné výstavby garáží,
- dne 6.7.1988 bylo na stavbu 449 garáží na uvedeném pozemku vydáno stavební povolení,

- garáže byly kolaudovány rozhodnutím Obvodního národního výboru z 1.11.1990, tj. za situace, kdy (viz výše) již přešlo právní nástupnictví Svazarmu na Sdružení technických sportů a činností, avšak ještě nebyla uzavřena dohoda z 21.2.1991, tj. 443. ZO Svazarmu dosud nebyla jako Dobrovolné sdružení garážníků zaregistrována u Československého autoklubu, a kolaudační rozhodnutí bylo vystaveno na 443. základní organizaci Svazarmu AMK Líšeň,
- podle pokynů pro postup při předávání hmotného majetku Svazarmu organizačním článkům a svazům Sdružení technických sportů a činností (schválených Prezidiem Sdružení technických sportů a činností dne 7.6.1990) měl majetek, který byl ke dni vzniku Sdružení v *užívání a správě* základních organizací, zřízených Svazarmem, přejít do jejich vlastnictví s tím, že u majetku, který byl až do předání ve správě *předávající složky*, měla být vyhotovena hospodářská smlouva; pokud jde o Československý autoklub, pak dle dohody z 21.2.1991 (viz výše) měl majetek, který základní organizace Svazarmu *spravovaly a oprávněně užívaly ke dni 24.3.1990*, být *převeden* na nově vzniklé organizační složky občanských sdružení dle toho, zda se nechaly registrovat u Československého autoklubu nebo u Sdružení technických sportů a činností, a dle postupu, stanoveného bulletinem č. 2/1991 Československého autoklubu měla být právní listinou o předání práva vlastnictví *hospodářská smlouva*, kterou měla vyhotovit organizace, která se stala vlastníkem a předložit ji k potvrzení Sdružení technických sportů a činností.

Fakticky tak došlo k tomu, že dne

24.3.1990 přešlo právní nástupnictví Svazarmu na Sdružení technických sportů a činností

1.11.1990 jsou kolaudovány garáže na předmětných pozemcích, a to na 443. ZO Svazarmu

16.1.1991 se u Československého autoklubu registruje část bývalé 443. ZO Svazarmu jako Dobrovolné sdružení garážníků

to vše *aniž by byla kdykoliv sepsána hospodářská smlouva*, ať již ve vztahu ke Sdružení technických sportů a činností, či ve vztahu k Československému autoklubu, u kterého se část 443. ZO Svazarmu, zabývající se výstavbou 449 garáží na pozemku 6186/2, nechala registrovat, a která by se týkala právě tohoto pozemku, na němž v mezidobí byly garáže kolaudovány. Stejně tak (viz zpráva Sdružení sportovních svazů České republiky z 4.9.2014) nebyl nikdy vypracován Protokol o předání vlastnictví základního organizačního článku Svazarmu – tzv. delimitační protokol, který by zahrnoval předmětný pozemek parc. č. 6186/2 (z něhož byly následně vymezeny pozemky, které jsou předmětem žaloby) v k.ú. Líšeň, neboť protokol č. 100/91, týkající se 443. ZO Svazarmu, tento pozemek nezahrnoval.

S tím pak korespondují i zprávy Autoklubu České republiky jako právního nástupce Československého autoklubu, neboť ten nikdy neměl registrován jakýkoliv majetek, který by připadal na 443. ZO Svazarmu, registrovanou u něj jako Dobrovolné sdružení garážníků. S tímto laxním přístupem 443. ZO Svazarmu koresponduje i výpověď svědka Čepily, dle které v souvislosti s ukončením činnosti Dobrovolného sdružení garážníků v AČR „nebylo co řešit, protože automotoklub si nečinil nárok na majetek dobrovolného sdružení“.

Majetek, který by pak výše popsáným způsobem byl (teoreticky) v dispozici jednotlivých složek Československého autoklubu, byl dle jeho stanov ve vlastnictví jednotlivých klubů. Dle stanov Autoklubu České republiky jako právního nástupce Československého autoklubu (od 13.2.1993) muselo zániku klubu (jeho výmazem z registrace AČR/ předcházet jeho *zrušení s likvidací majetku nebo bez likvidace* (čl. 6 bod 12 stanov).

Soud se tedy dále, a to i v návaznosti na závěry odvolacího soudu, zabýval tvrzeným sloučením Dobrovolného sdružení garážníků, registrovaného u Československého autoklubu s žalobcem, tj. nově založeným Dobrovolným sdružením garážníků.

Jak bylo již uvedeno v rozsudku z 14.11.2012 a konstatováno v rozhodnutí odvolacího soudu, že zde minimálně od 18.5.1993, kdy byl žalobce registrován jako nově založené občanské sdružení u Ministerstva vnitra, byla souběžná existence dvou Dobrovolných sdružení garážníků, jednoho, registrovaného v Československém autoklubu od 16.1.1991, a druhého, registrovaného u MV ČR od 18.5.1993, přičemž žalobce tvrdí, že došlo ke sloučení těchto dvou subjektů, tj. že původní Dobrovolné sdružení garážníků zaniklo bez likvidace sloučením s žalobcem.

Žalobce prokazoval ukončení činnosti Dobrovolného sdružení garážníků registrovaného v Československém autoklubu

- usnesením ze shromáždění garážníků z 29.10.1992, dle kterého měl výbor Dobrovolného sdružení garážníků projednat a zajistit písemnou výpověď spolupráce s ČAK a návazně provést registraci Dobrovolného sdružení garážníků jako samostatného právního subjektu; dle sdělení Autoklubu České republiky však AČR nebyl písemně informován o rozhodnutí klub likvidovat,
- přípisem z 10.2.1994, adresovaným na „Automotoklub České republiky“, v němž Dobrovolné sdružení garážníků oznamuje „... v průběhu r. 1992-93 došlo k transformaci naší organizace, která na základě jednání valné hromady členů byla přeregistrována z Dobrovolného sdružení garážníků při ČAK na správní subjekt Dobrovolné sdružení garážníků .... dáváme Vám tuto informaci na vědomí a děkujeme za dosavadní spolupráci ... všechny členy jsme informovali o možnosti registrace v brněnské pobočce“,
- výpovědi svědka Čepily, dle kterého bylo ukončení spolupráce Dobrovolného sdružení garážníků s ČAK vyřešeno pouze dopisem adresovaným automotoklubu,
- výpovědi svědka Nykodema, dle kterého měla být spolupráce ukončena písemnou výpovědí, kdy členská schůze rozhodla o ukončení spolupráce s autoklubem a založení samostatného právního subjektu,
- zprávou o hospodaření z 7.12.1994, týkající se (viz výpověď svědka Petra Dvořáka) původního Dobrovolného sdružení garážníků, registrovaného v Československém autoklubu (resp. v té době již v Autoklubu České republiky), dle které bylo „... dne 10.2.1994 ČAK zasláno oznámení o vystoupení sdružení z ČAK; všichni dosavadní členové byli informováni o možnosti zůstat nadále členy ČAK namísto členství v novém subjektu DSG“, když dále bylo v bodě 4 konstatováno, že „v souvislosti s ukončením DSG při ČAK je třeba provést sloučení obou subjektů, jejich majetku a účetnictví do nového DSG s tím, že k tomuto sloučení dojde schválením této zprávy členskou schůzí garážníků“ – svědek Petr Dvořák přitom ve své výpovědi potvrdil, že se nerozlišovalo, ani např. na pozvánkách na členskou schůzi, zda se jedná o původní Dobrovolné sdružení barážníků v AČR nebo nově založené Dobrovolné sdružení garážníků, „bralo se do prostě tak, že nově založené Dobrovolné sdružení garážníků jakýmsi způsobem pokračuje“,
- usnesením z 7.12.1994 ve spojení s výpovědi svědka Petra Dvořáka, kterým byla schválena zpráva o hospodaření z 7.12.1994, přičemž tato zpráva byla dle výpovědi svědka Dvořáka schválena původním Dobrovolným sdružením garážníků, registrovaným u AČR,

- pozvánkou na shromáždění DSG-ČAK (tj. Dobrovolného sdružení garážníků registrovaného u Autoklubu České republiky), dle které byla na programu i zpráva o hospodaření, zpráva revizní komise a „volba nového výboru DSG po sloučení s DSG-ČAK“,
- zápisem revizní komise z 26.11.1994, dle kterého bylo konstatováno, že „... po nabytí statutu dobrovolného sdružení byl účet ... zrušen a od 24.11.1993 byl založen řádný účet sdružení ... částka 438.730,- Kč byla řádně převedena na nový účet ...“.

Po takto provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Předmětem doplněného dokazování, ať již listinami či výpovědí svědka Dvořáka, bylo zkoumání zda, a pokud ano, jakým způsobem původní Dobrovolné sdružení garážníků, registrované v Československém autoklubu, následně v Autoklubu České republiky, zaniklo, resp. zda žalobce je jeho právním nástupcem.

Činnost občanských sdružení se v předmětném období řídila zák. 83/1990 Sb., přičemž dle § 12 cit. zákona může sdružení zaniknout mj. dobrovolným rozpouštěním nebo sloučením s jiným sdružením, přičemž pokud stanovy sdružení neurčují způsob dobrovolného rozpouštění nebo sloučení s jiným sdružením, rozhoduje o něm jeho nejvyšší orgán; tento orgán oznámí zánik sdružení do 15 dnů příslušnému ministerstvu.

Jak bylo uvedeno výše, minimálně od 18.5.1993, kdy byl u Ministerstva vnitra registrován žalobce, je zde souběžná existence jak žalobce, tak i Dobrovolného sdružení garážníků v Autoklubu České republiky, tedy existence dvou subjektů, způsobilých ke sloučení dle § 12 zák. 83/1990 Sb. Ke sloučení původního Dobrovolného sdružení garážníků s žalobcem mohlo tedy dojít až po datu 18.5.1993. Soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by došlo k zákonem předvídanému rozhodnutí původního Dobrovolného sdružení garážníků o sloučení s občanským sdružením žalobce. Důkazy, které toto mají prokazovat, vykazují natolik zásadní rozpory, že není možné dojít alespoň s vyšší mírou pravděpodobnosti k závěru o pravdivosti tvrzení o sloučení těchto jmenovaných subjektů.

- O záměru *sloučit* oba subjekty nesvědčí řada důkazů, resp. tyto důkazy jsou rozporné, neboť
- dle usnesení se shromáždění z 29.10.1992 měl výbor Dobrovolného sdružení garážníků projednat a zajistit písemnou výpověď spolupráce s ČAK a *návazně* (!) provést registraci Dobrovolného sdružení garážníků jako samostatného právního subjektu, tj. nehovoří se zde o *dvou subjektech*, které by se měly sloučit,
  - rovněž z přípisu z 10.2.1994 se hovoří o *přeregistrování, transformaci* aj., přičemž tento přípis je na shromáždění z 7.12.1994 označován jako „*oznámení o vystoupení sdružení z ČAK*“,
  - dle svědka Čepily bylo ukončení činnosti Dobrovolného sdružení garážníků v autoklubu řešeno *pouze dopisem*, tj. svědek neměl ponětí o tom, že by k nějakému sloučení mělo vůbec dojít,
  - Autoklub České republiky nebyl nikdy písemně informován o rozhodnutí Dobrovolného sdružení garážníků tento subjekt jakýmkoliv způsobem likvidovat, rovněž ve vztahu k Ministerstvu vnitra tato otázka řešena nebyla,

- za sloučení, resp. rozhodnutí o něm je pak považováno schválení zprávy o hospodaření na shromáždění dne 7.12.1994, přičemž v zápise revizní komise z 26.11.1994 je konstatováno, že „... po nabytí statutu dobrovolného sdružení byl účet zrušen a od 24.11.1993 byl založen řádný účet sdružení“, tj. založení „řádného účtu sdružení“ časově předcházelo okamžiku, kdy mělo dojít ke sloučení obou subjektů, stejně jako tomuto okamžiku předcházelo zrušení účtu, na kterém byly finanční prostředky původního Dobrovolného sdružení garážníků.

Z výše uvedeného je patrné, že v tehdejší době považovali členové registraci žalobce (tj. 18.5.1993) za ten okamžik, kdy jejich činnost *pokračuje v nově založeném* Dobrovolném sdružení garážníků, které je registrováno 18.5.1993, neboť po této registraci je přípisem z 10.2.1994 oznámeno Autoklubu ČR, že došlo k „transformaci organizace“, která „na základě jednání valné hromady členů byla přeregistrována ...“, v listopadu 1993 je pak zrušen účet, kde jsou finanční prostředky původního DSG, a tyto finance jsou vloženy na nový účet, a to účet žalobce, přičemž teprve v prosinci 1994 mělo schválením zprávy o hospodaření dojít ke sloučení obou subjektů. Navíc svědkové opakovaně potvrzovali, že se nerozlišovalo na shromážděních, zda se hlasuje za původní či nové Dobrovolné sdružení garážníků, a ke sloučení dvou nezávisle existujících občanských sdružení je zapotřebí dle názoru soudu rozhodnutí *obou* těchto subjektů, resp. jejich nejvyšších orgánů o tomto sloučení, přičemž žalobce ani netvrdil ani neprokazoval, že by on sám, resp. jeho nejvyšší orgán rozhodl o sloučení s původním Dobrovolným sdružením garážníků s tím, že bude právním nástupcem tohoto subjektu.

Navíc pokud jde o pozemek parc. č. 6186/2 v k.ú. Líšeň, poté, co právní nástupnictví Svazarmu, jehož součástí byla 443. ZO Svazarmu, které byl pozemek předán smlouvou z 26.8.1987 do trvalého užívání, na Sdružení technických sportů a činností ke dni 24.3.1990, a tedy tato 443. ZO Svazarmu se stala součástí Sdružení technických sportů a činností, nebyla nikdy sepsána žádná hospodářská smlouva či protokol o předání vlastnictví základního organizačního článku Svazarmu (viz zpráva Sdružení sportovních svazů ČR z 4.9.2014), v nichž by byl tento pozemek uveden. Dne 1.11.1990 byla kolaudována stavba garáží na tomto pozemku, avšak ani poté, co se 443. ZO Svazarmu dne 16.1.1991 registrovala u Československého autoklubu jako Dobrovolné sdružení garážníků, nebyla vyhotovena žádná listina, z níž by vyplývalo předání tohoto pozemku (i garáží) do vlastnictví, resp. s ohledem na stanovы ČSAK spíše do správy či evidence) Československého autoklubu. Proto také Československý autoklub ani Autoklub České republiky neměli nikdy registrován jakýkoliv majetek, který by patřil 443. ZO Svazarmu, tj. Dobrovolnému sdružení garážníků zde registrovanému, s čímž koresponduje i výpověď svědka Čepily („...nebylo co řešit, protože automotoklub si nečinil nárok na majetek dobrovolného sdružení ...“). Dle názoru soudu pak z tohoto faktu vyplývá, že nedošlo a ani nemohlo dojít k majetkové likvidaci původního Dobrovolného sdružení garážníků, která je předpokladem jeho zrušení a zániku. Ostatně sám žalobce tvrdí, že původní Dobrovolné sdružení zaniklo bez likvidace sloučením s žalobcem, přičemž soud toto skutkové tvrzení nepovažuje za prokázáno.

Nutno dále poukázat na skutečnost, že právo trvalého užívání, zřízené dle § 70 zák. 109/1964 Sb. (hospodářský zákoník), nemohlo být předmětem převodu ani přechodu na jiný subjekt, neboť jej – kromě bezplatnosti, účelovosti a časové neomezenosti – charakterizuje zejména

jeho *adresnost*, což Nejvyšší soud opakovaně zdůraznil v řadě svých rozhodnutí (28 Cdo 2599/2003, 28 Cdo 4201/2009, 28 Cdo 2949/2013 aj.). Za situace, kdy žalobce tvrdí – ač toto nemá soud za prokázáno, že původní Dobrovolné sdružení garážníků registrované v Autoklubu České republiky *zaniklo sloučením*, pak i kdyby tomuto závěru soud přitakal, nemohlo by v důsledku sloučení dojít k přechodu práva trvalého užívání k předmětnému pozemku na nový subjekt, s nímž se Dobrovolné sdružení garážníků (tj. přejmenovaná 443. ZO Svazarmu) sloučilo, neboť do trvalého užívání byl tento pozemek předán právě 443. ZO Svazarmu.

Soud proto z výše uvedených důvodů žalobu zamítnul a dle § 142 odst. 1 o.s.ř. rozhodl o nákladech řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Brně, písemně ve dvojím vyhotovení.

Městský soud v Brně
dne 29. září 2014

JUDr. Hana Šťastná, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jiřina Melicharová